

Norsk Lovtidende.

Utgitt efter offentlig foranstaltning

ifølge lov av 1 april 1876.

Nr. 24

Utgitt 13 juni.

1908

Kongelig kundgjørelse

13 juni.

om, at Venezuela, Uruguay og Peru samt byen Bagdad i Mesopotamien indtil videre skal ansees smittet av den orientalske pest og at San Francisco ikke længer skal ansees pestsmittet.

Vi Haakon, Norges Konge, gjør vitterlig:

I henhold til § 2 i lov om kwarantænevæsenet av 12 juli 1848 kundgjøres herved, at Venezuela, Uruguay og Peru samt byen Bagdad i Mesopotamien indtil videre skal ansees smittet av den orientalske pest og blir de i ovennævnte lov og i plakat av 13 oktbr. 1900 indeholdte bestemmelser med hensyn til kwarantæne m. v. i anledning av pest straks at bringe i anvendelse.

Samtidig kundgjøres, at San Francisco, der ved kundgjørelse av 28 september 1907 erklærtes smittet av pesten, ikke længer skal ansees pestsmittet.

Hvorefter vedkommende har at rette sig.

Git paa Kristiania slot den 13 juni 1908.

Under Vor haand og rikets segl,

Haakon.

(L. S.)

Gunnar Knudsen.

Hesselberg.

13 juni.

Lov

om utlevering av forbrydere.

Vi Haakon, Norges Konge, gjør vitterlig:

At Os er blit forelagt det nu forsamlede, ordentlige Stortings beslutning av 13 juni dette aar, saalydende:

§ 1. Den, som i fremmed stat er sigtet, tiltalt eller domfældt for en strafbar handling, kan, saafremt han ikke er norsk statsborger, under iagttagelse av de i denne lov givne bestemmelser paagripes her i landet og utleveres til vedkommende fremmede stat.

§ 2. Utlevering kan kun ske for forøvelse av en forbrydelse, som efter den almindelige borgerlige straffelov kan medføre strengere straf end fængsel i 1 aar, eller en strafbar handling, som — begaat i Norge og under fuldt tilsvarende forhold — efter den borgerlige straffelov vilde bli at anse som en forbrydelse og vilde kunne medføre straf som nævnt.

Dog skal utlevering ogsaa kunne ske for en strafbar handling, som efter norsk lov vilde være at anse som en militær forbrydelse, saafremt den, bortset fra forøverens stilling eller de forhold, hvorunder den er begaat, vilde ha kunnet gi anledning til utlevering. I dette tilfælde kan utlevering alene ske paa det vilkaar, at forbrydelsen ikke i vedkommende stat skal behandles som militær.

§ 3. Utlevering kan ikke ske for nogen politisk forbrydelse, ei heller for nogen almindelig forbrydelse, som er forøvet i forbindelse med en politisk forbrydelse og i hensigt at fremme det ved denne tilsigtede maal.

Forbrydelse, der gaar ut paa drap av eller legemsfornærmelse mot et statsoverhoved eller nogen til dettes familie hørende person, skal kunne begrunde utlevering, forsaavidt den ikke er forøvet i forbindelse med en anden politisk forbrydelse.

§ 4. Utlevering kan ikke ske:

1. naar den forbrydelse, som paaberaapes, efter norsk lov er at anse som begaat i Norge;
2. naar der allerede før begjæringens fremkomst her i landet er avsagt dom eller utfærdiget tiltalebeslutning angaaende forbrydelsen;
3. naar adgangen til at reise straffesak, avsi straffedom eller fuldbyrde idømt straf, bedømt efter forældelsesreglerne i den almindelige borgerlige straffelov, vilde være bortfaldt ved forældelse.

§ 5. Utlevering kan alene ske paa det vilkaar, at den utleverede i den stat, til hvilken han utleveres, ikke skal straf-

fes for nogen anden før utleveringen begaat strafbar handling 13 juni. end den eller de, for hvilke han er utlevert, og heller ikke skal utleveres videre til en tredje stat, medmindre han i offentlig retsmøte eller for en offentlig myndighet har git sit samtykke dertil, eller han efter at være endelig løslatt har undlatt at forlate staten i løpet av en maaned eller er vendt tilbake etter at ha forlatt den. Dog skal det regjeringsdepartement, som har besluttet utleveringen (§ 17), senere kunne samtykke i, at saadan forfølgning eller videre utlevering finder sted, uten at de i foregaaende punktum opstillede betingelser er tilstede, saafremt der handles om en forbrydelse, som efter denne lov kunde ha begrundet utlevering. Hvorvidt dette er tilfældet, avgjøres ved rettens kjendelse overensstemmende med § 14. Reglerne i §§ 15 og 17 finder tilsvarende anvendelse.

§ 6. Er den, som begjæres utlevert, domfældt eller under forfølgning her i landet for nogen anden strafbar handling end den, for hvilken utlevering begjæres, kan utlevering først ske, efterat forfølgningen er endt og i tilfælde straffen utstaar.

§ 7. Naar en person samtidig begjæres utlevert av flere stater for samme forbrydelse, skal, saafremt utlevering tilstaas, fortrinnet som regel gives den stat, hvor forbrydelsen er begaat, eller forsaavidt forbrydelsen er begaat i flere stater, den stat, hvor hovedhandlingen er begaat.

§ 8. Begjæres en person utlevert av flere stater for forskjellige forbrydelser, skal, saafremt ikke anderledes ved overenskomst med nogen av staterne er bestemt, fortrinnet gives den stat, fra hvilken begjæring om utlevering eller om paagripelse med utlevering for øie først er fremkommet.

§ 9. Utlevering kan alene ske, naar formelig begjæring derom er fremkommet ad diplomatisk vei.

Begjæringen skal indholde oplysning om vedkommende persons statsborgerlige forhold samt være ledsaget av

1. fuldstændig signalement, om saadant haves,
2. forsaavidt dom er avsagt, den fældende dom, og ellers en av kompetent myndighet utfærdiget beslutning, der har samme virkning som en her i landet utfærdiget paagripelses- eller tiltalebeslutning og indeholder angivelse av forbrydelsens tid, sted og gjenstand — alt i original eller i bekræftet avskrift,
3. avskrift av de i den fremmede stat gjældende straffebestemmelser, som er anvendelige paa forbrydelsen.

Saafremt ikke andet ved overenskomst med vedkommende fremmede stat er bestemt, maa der derhos fremskaffes saadanne beviser for vedkommende persons skyld, at der findes at være skjellig grund til mistanke mot ham.

13 juni. § 10. Finder vedkommende regjeringsdepartement, at begjæringen ikke tilfredsstiller de i § 9 fastsatte formelle betingelser, eller at det av begjæringen fremgaar, at der ikke er lovlig adgang til utlevering, lar det den fremmede stat ad diplomatisk vei underrette om, at begjæringen ikke kan efterkommes, og om grunden hertil.

§ 11. Finder departementet, at der er anledning til at etterkomme begjæringen, har det at oversende sakens dokumenter til paatalemyndigheten med anmodning om at la vedkommende person eftersøke og paagripe, saafremt han ikke allerede maatte være paagrepet (jfr. §§ 19 og 20), og i tilfælde at bevirke retslig avgjørelse av, hvorvidt der er lovlig adgang til at utlevere ham.

Med hensyn til etterlysning, paagripelse og fremstilling for paatalemyndighet eller dommer gjælder, hvad der i straffeproseslovens §§ 231, 233, 234, 235 og 237 samt § 250 er bestemt, dog saaledes, at paagripelsesordren her altid skal utfærdiges av paatalemyndigheten og skal lyde paa fremstilling for nærmeste forhørsdommer, samt at paatalemyndigheten altid kan foreta etterlysning uden beslutning av nogen ret.

§ 12. Den myndighet, for hvilken den paagrepne foreløbig fremstilles, kan løslate ham, saafremt det antages, at en uriktig person er paagrepet.

Den forhørsdommer, for hvilken den paagrepne fremstilles, har at avsi fængslingskjendelse overensstemmende med straffeproseslovens § 239, saafremt det antages, at det er den rette person, som er paagrepet. Om den trufne forføining gives straks meddelelse til den, som har utfærdiget paagripelsesordren. Denne har derefter uopholdelig at tilstille forhørsdommeren sakens dokumenter.

§ 13. Saasnart sakens dokumenter er mottat, har forhørsdommeren i retsmøde (jfr. straffeproseslovens kap. 11) at gjøre den paagrepne bekjendt med den fremsatte begjæring og at indhente hans forklaring i anledning av denne.

Erkjender den paagrepne, at han er den person, hvis utlevering begjæres, og erklærer han uforbeholdent, at han intet har at indvende mot, at begjæringen etterkommes, avsiges straks kjendelse for, at der er lovlig adgang til utlevering. Utskrift av kjendelsen blir gjennom paatalemyndigheten at indsende til vedkommende regjeringsdepartement.

I modsat fald skal et nyt retsmøde berammes med saa langt varsel, som nødvendig kræves for, at paatalemyndigheten skal kunne avgi møte. Om berammelsen skal der straks gives paatalemyndigheten meddelelse.

§ 14. I det nye retsmøde skal paatalemyndigheten avgi møte. Den paagrepne skal bistaaes av forsvarer. Beskikkelse av

offentlig forsvarer sker efter de i straffeprocenloven § 101 13 juni. givne regler.

Efter stedfunden forhandling avgjør retten ved kjendelse, hvorvidt der er lovlig adgang til at utlevere den paagrepne. Kjendelsen skal avsiges paa stedet. Utskrift av samme blir gjennom paatalemyndigheten at indsende til vedkommende regjeringsdepartement.

§ 15. Mot beslutning om løsladelse av den paagrepne og mot kjendelse om, at han skal være varetægtsfængsel undergit (jfr. § 12), kan intet retsmiddel anvendes.

Mot kjendelse, som gaar ut paa, at der er, eller at der ikke er lovlig adgang til at utlevere den paagrepne, kan kjæremaal anvendes overensstemmende med reglerne i straffeprocenlovens kap. 29, dog saaledes at kjæremaal her altid maa erklæres paa stedet og altid har opsættende virkning.

§ 16. Er det ved endelig kjendelse avgjort, at der ikke er lovlig adgang til at utlevere den paagrepne, har vedkommende regjeringsdepartement ad diplomatisk vei at tilstille den fremmede stat meddelelse om, at den fremsatte begjæring ikke kan efterkommes. Meddelelsen skal være bilagt med avskrift av den avsagte kjendelse.

§ 17. Er det ved endelig kjendelse avgjort, at der er lovlig adgang til at utlevere den paagrepne, har vedkommende regjeringsdepartement at fatte beslutning om, hvorvidt begjæringen om den fængsledes utlevering skal efterkommes, og deretter ad diplomatisk vei at gi den fremmede stat meddelelse om den fattede beslutning.

Beslutning, som gaar ut paa, at begjæringen skal efterkommes, skal angi den eller de forbrydelser, for hvilke utlevering tilstaaes, og de vilkaar, som maatte være knyttet til utleveringen. Ved beslutningens meddelelse blir avskrift av den avsagte kjendelse at vedlægge, likesom der blir at angi en efter omstændighetene avpasset frist, inden hvilken den paagrepne skal være avhentet eller mottat. Fristen maa ikke overstige 3 maaneder, men kan inden dette tidsrum paa begjæring forlænges.

§ 18. Den fængslede blir at løslate:

1. Naar det ved endelig kjendelse er avgjort, at der ikke er lovlig adgang til at utlevere ham,
2. naar vedkommende regjeringsdepartement beslutter, at begjæringen om hans utlevering ikke skal efterkommes, og
3. naar vedkommende fremmede stat ikke lar ham avhente eller motta inden utløpet av den satte frist.

I det under nr. 1 nævnte tilfælde skal den paagrepne paa forlangende tilkjendes erstatning av statskassen for den ved varetægtsfængslet lidte skade. Med hensyn til erstatnings-

13 juni. kravets avgjørelse kommer reglerne i straffeprocelseslovens § 471 og § 472, sidste led, til anvendelse.

§ 19. Forinden formelig utleveringsbegjæring fremkommer, kan den, som i fremmed stat er sigtet, tiltalt eller domfældt for nogen forbrydelse, der kan begrunde hans utlevering, foreløbig fængsles, naar den fremmede stat ad diplomatisk vei eller gjennem en konsul fremsætter begjæring derom hos vedkommende regjeringsdepartement. Ved overenskomst med fremmed stat kan ogsaa bestemmes, at saadan begjæring skal kunne utgaa fra og rettes til bestemte underordnede myndigheter i den anden stat eller Norge.

Begjæringen skal i ethvert tilfælde indeholde

1. angivelse av forbrydelsens tid, sted og gjenstand og av vedkommende persons statsborgerlige stilling samt om mulig hans signalement,
2. oplysning om, at der foreligger en saadan dom eller beslutning som i § 9, 2det led, nr. 2, er nævnt, og
3. tilkjendegivende om, at der senere vil bli fremsat formelig begjæring om hans utlevering.

Ved begjæringens behandling finder reglerne i denne lovs § 10 og § 11, 1ste led, tilsvarende anvendelse, forsaavidt dertil er anledning. Med hensyn til efterlysning, paagripelse og fremstilling for paatalemyndighet eller dommer gjælder, hvad der i § 11, 2det led, og § 12 er bestemt.

Saasnart paagripelse har fundet sted, har paatalemyndigheten straks at avgi indberetning til departementet, som uopholdelig tilstiller den fremmede stat underretning om paagripelsen med angivelse av en bestemt frist, inden hvilken formelig utleveringsbegjæring maa fremkomme. Denne frist, hvis længde i mangel av overenskomst med vedkommende stat bestemmes av departementet, maa ikke være længer end 6 uker, naar den fremmede stat ligger i Europa, og ikke længer end 3 maaneder, naar den ligger utenfor Europa.

Mottages ikke utleveringsbegjæring inden utløpet av den fastsatte frist, skal den paagrepne straks løslates. Bestemmelsen i § 18, 2det led, finder isaafald tilsvarende anvendelse.

§ 20. Den som i fremmed land er efterlyst som sigtet, tiltalt eller domfældt for nogen forbrydelse, der efter denne lov kan begrunde utlevering, kan uten særlig begjæring eller ordre paagripes av politiet. Med hensyn til paagripelse og fremstilling for paatalemyndighet eller dommer gjælder, hvad der i straffeprocelseslovens §§ 233—237 og i denne lovs § 12 er bestemt.

Om paagripelsen skal der straks gjøres indberetning gjennem paatalemyndigheten til vedkommende regjeringsdepartement, som beordrer den paagrepne løslatt, hvis det antar, at der ikke

er grund til at utlevere ham. I motsat fald kommer reglerne 13 juni. i § 19, 4de og 5te led til anvendelse.

§ 21. Naar en person paagripes i henhold til nogen foranstaaende bestemmelse, skal de gjenstande, som han ved paagripelsen er i besiddelse av, og som antages at være av betydning som bevismidler for vedkommende forbrydelse eller at kunne kræves utlevert av den ved forbrydelsen fornærmede, beslaglægges og, saafremt utleveringen besluttet, overgives til vedkommende fremmede stats myndigheter.

Saafremt det forlanges av nogen her i landet værende person, som sandsynliggjør at være berettiget til gjenstandene, og som ikke er sigtet for den omhandlede forbrydelse, skal overgivelsen ske under forbehold av, at gjenstandene efter straffesakens tilendebringelse uten omkostninger skal bli tilbakelevert.

§ 22. Paa begjæring fremsat ad diplomatisk vei og ledsaget av et saadant dokument, som i § 9, 2det led, nr. 2 er nævnt, kan vedkommende regjeringsdepartement samtykke i, at en person, som er besluttet utlevert fra en fremmed stat til en anden, og som ikke er norsk statsborger, under utleveringens iverksættelse blir ført over norsk statsomraade.

§ 23. Naar paatalemyndigheten antar, at der bør fremsættes begjæring til en fremmed stat om paagripelse og utlevering av en person, som her i landet er sigtet, tiltalt eller domfældt for nogen forbrydelse, har den hos vedkommende regjeringsdepartement at andra om, at der maa bli truffet fornøden forføining i saa henseende.

Departementet prøver i enhver henseende, om andragendet bør efterkommes. Begjæringen blir i tilfælde at fremsætte ad diplomatisk vei eller gjennom en norsk konsul.

Begjæring om foreløbig fængsling skal dog av paatalemyndigheten kunne rettes direkte til vedkommende underordnede myndighet i en fremmed stat, naar der ved overenskomst med denne stat uttrykkelig er aapnet adgang dertil.

§ 24. Under forutsætning av gjensidighet kan kongen bestemme, at de omkostninger, som voldes ved behandlingen og efterkommelsen av de i denne lov omhandlede begjæringer fra fremmede stater, helt eller delvis ikke skal kræves erstattet av den begjærende stat.

§ 25. Denne lov kommer ikke til anvendelse med hensyn til begjæringer om paagripelse og ombordbringelse av rømte sjøfolk.

De i bestaaende traktater indeholdte bestemmelser blir fremdeles gjældende, uanseet om de maatte staa i strid med denne lov.

§ 26. Denne lov træder straks i kraft.

13 juni. Nærmere forskrifter angaaende lovens gennemførelse kan gives av kongen.

Ti har Vi antat og bekræftet, likesom Vi herved antar og bekræfter denne beslutning som lov under Vor haand og rikets segl.

Gitt paa Kristiania slot den 13 juni 1908.

Haakon.

(L. S.)

Gunnar Knudsen.

Hesselberg.

Utgifter: Fred. T. Salicath.